

[Statsministeren.]

„Det er muligt, at socialdemokratiet vil forsøge at presse venstre og det konservative folkeparti ind i nye forhandlinger ved at true med, at forsvaret ellers vil blive nedskåret påny. En sådan trusel kan de borgerlige partier naturligvis ikke bøje sig for — i så fald ville den socialistiske regering jo have frit slag i enhver sag. Selv de mest forsvarsvenlige vil kunne forstå det umulige i således at bøje sig for trusler om forsvarsnedskæring“.

Hvordan rimer det med det ærede medlems udtalelser? Nej, det går ikke med det dobbeltspil, som det er, først at stå her på talerstolen og forkynde, at man vil hæve forsvars- og udenrigspolitikken op over den døgnpolitiske strid og iøvrigt give loyalitetstilsagn om normalt parlamentarisk arbejde, og så at føje til, at hvad valutapolitikken angår, vil man ikke have noget med tingene at gøre. Må jeg så få at vide: Hvad er valutapolitik her i landet? Valutapolitik her i landet, vedrører det ikke landets samlede økonomiske situation, eller vil det konservative folkeparti begrænse sin fremtidige medvirken i den normale parlamentariske virksomhed, som man ellers bekender sig til, således at man blot vil være med til at skaffe penge til militæret? Jeg vil meget gerne have besked af det ærede medlem hr. Aksel Møller på dette punkt. Gælder den principudtalelse, der findes i det ærede medlem hr. Poul Møllers kronik, eller gælder den ikke?

Så sagde det ærede medlem til mig, idet han mindede om vor fortid, at vi sidste sommer under den tidligere regering nægtede at støtte forsvars- og udenrigspolitiske forholdsregler, som ikke støttedes af de radikale, og det var sviende ondt, og her ville det ærede medlem finde en parallel til sin egen nuværende holdning. Men det duer ikke, den sammenligning gælder ikke. Vi har aldrig indtaget en sådan holdning principielt.

Det ærede medlem skal ikke glemme, hvordan stillingen var på det tidspunkt, det ærede medlem taler om her. Vi havde jo et valg den 21. april 1953; dette valg havde et ganske bestemt udfald, og socialdemokratiet bestred den daværende regerings ret til at blive siddende efter dette valg. Det radikale venstre, som jo stadig er mægleren og formidleren i dansk politik,

accepterede, at den daværende regering blev siddende. Den daværende statsminister sagde til os på det partiformandsmøde, der fandt sted i statsministeriet, og hvor jeg protesterede mod regeringens forbliven: vi bliver siddende; men jeg giver det tilsagn, at ingen forsvars- eller udenrigspolitiske eller andre problemer, om hvilke der er politisk strid, vil blive ført frem i sommer. (*Bertel Dahlgaard*: Ellers havde vi ingen ny grundlov fået!). Det er nok rigtigt, men vi skændtes dengang om, hvorvidt det var berettiget eller ikke berettiget, at den daværende regering blev siddende. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard accepterede, at venstre og konservative fik lov at holde sommerferie på pladserne, og vi fik grundloven gennemført, og jeg ville være en meget lille mand, om jeg ikke takkede det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard for, at han medvirkede til dette. Det var dog nyttigt, det var en sommer værd, at vi fik den grundlov, og jeg tror, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har ret i, at vi aldrig havde fået den nye grundlov, hvis ikke den daværende regering var blevet siddende.

Men nuvel, vi var imod det fra socialdemokratisk side; vi sagde det åbent. Statsministeren afgav en erklæring, og jeg tror, han havde den ærligste vilje til at holde den. Såleoes omtrent faldt hans ord: jeg vil bestræbe mig for, at der ikke i sommerens løb føres politiske problemer frem, om hvilke der er strid. Det var påberåbende os denne aftale, at vi overfor den tidligere regering, da den kom med omstridte forsvarspolitiske bevillinger, sagde: de herrer sidder mod vor vilje; de må ikke regne med, at de forsvarspolitiske og andre bevillinger, man kommer med i denne periode, får dækning fra socialdemokratisk side; det må udskydes, til det kommende valg er holdt.

Jeg mener, jeg har ret til at anføre det, jeg har anført her; jeg mener også, jeg har ret til at sige, at der er forskel på den stilling, vi tog, og den, de ærede medlemmer har indtaget. Jeg forstår helt de konservatives og venstres holdning indtil det tidspunkt, da mistillidsdagsordenen er forkastet her i folketinget. Jeg har i min indlednings-tale sagt, at de ærede medlemmer har virkelig ret til at stille forslag om et mistillidsvotum; men når $\frac{3}{5}$ af dette ting har